

CAPÍTOL 1

GALETES MARÍA

—Li ho haurem de contar algun dia. Està a punt de fer disset anys.

La veu de mon pare em va deixar clavada a la porta de la cuina, amb sis galetes untades amb mantega en una mà i un got de llet en l'altra. Catorze paraules que trencaren el silenci de la nit com una pedra que ascla un vidre. Una pedreta que va remoure les aigües quietes d'un estany per canviar la meua vida.

Jo sóc l'única que està a punt de fer disset anys en aquesta casa. Cristina és, com diria el pare, un pollet; li falten uns mesos per a fer tretze anys. Què m'havien de contar? Vaig esperar sense alé. No estava espiant-los darrere de la porta ni tinc la culpa que parlen tan fort. Eren més de les dotze i devien suposar que ja m'estava al llit com una bona xiqueta o que desafiava les seues recomanacions sobre l'hora de gitar-me, escoltant música al màxim volum, amb els auriculars. El cas és que, després d'haver sentit «Tren tres», mentre estudiava la diferència entre molaritat i normalitat per a l'examen de química, vaig notar una miqueta de gana —selectiva— i vaig anar, amb cura, a la cuina, amb la intenció de fer-me uns entrepans de galetes amb mantega. Des que van amenaçar amb el tancament de la fàbrica de Fontaneda, ma mare va patir un atac de patriotisme culi-

nari i en va portar una caixa enorme del mercat. A mi em recorden els trucs que feia servir de xiqueta per retardar l'hora de fer els deures mentre llegia.

–Paula! Ja has acabat els deures? A veure aquest llibre... *El polissó de l'Ulisses*. T'han manat que el lliges a l'escola?

–No... Nyam. És que estic berenant.

Després de l'entrepà gran, de vegades, me'n feia un de més menut. I després, si la història estava molt emocionant, com passava amb *El polissó de l'Ulisses*, agafava unes galetes, les untava amb mantega i, a seguir llegint! I, de vegades, n'agafava dues més i unes altres dues...

–Paula! No em digues que encara estàs berenant...

–Sí, mamà, mira...

–No mire res. Només hi veig molletes de galeta i molta barra.

Amb tants capítols de novel·la com dec a les galetes María, no puc deixar de menjar-ne unes poques per fer que pugem les vendes.

–Ja ho sé –deia ma mare–. Però és que...

–Sí, sí –la va interrompre mon pare–. Serà difícil per a tu...

En aquell moment, un dels dos es va aixecar o, almenys, va fer un soroll sospitos dins la sala i jo, temerosa que em descobriren espiant-los, vaig tornar a la meua habitació de puntetes, per no delatar-me. La granoteta torna a l'estany.

Què deuen voler contar-me? Ja fa temps que sé que els Reis Mags són els pares i que les criatures no les porta la cigonya. A casa sempre hi ha hagut llibres que expliquen el sexe amb dibuixos, tot i que és difícil no descobrir certes

coses quan es fan servir els serveis de les xiques, a l'institut. A les portes, solen haver-hi dibuixades algunes titoles (de segur que, la majoria, fruit de la imaginació i no de l'observació directa); molt poques vegades, hi ha també sexes femenins, que resulten més difícils de dibuixar, tot i que els coneixen millor; a tot estirar, una espècie de boca vertical amb bigot; és que la part de dins és més menuda i difícil de dibuixar. Pinten a les portes perquè a les parets de taulells s'esborra tot amb un drap, mentre que a les portes pintades, encara que els passen un fregall, hi queda la silueta, de manera que els donen una mà de pintura una vegada al trimestre o quan a Celeste, la dona que s'encarrega de la neteja de la nostra planta, li sembla que hi ha escrita una obscenitat massa grossa per a les xiquetes de batxillerat. Això ho suppose, perquè no m'ho ha dit mai. I segons la meua cosina Ana, a les monges també passa, dalt o baix, igual; però pinten les portes una vegada al mes.

No sé què més m'han de dir els meus pares, si ja m'ho van contar tot, amb posat seriós i preocupat, als deu o onze anys. La regla, que no m'havia de fer por sagnar i com es feien els fills. Això sí que em va costar una miqueta més d'entendre, a pesar dels llibres de dibuixos i d'haver vist, a les Cíes, el meu pare i molts altres homes que van per la platja, nus com sa mare els va portar al món. Em semblava difícil, d'una banda, que allò augmentara de dimensions i no es doblegara i, de l'altra, que cabera dins d'una dona. Mon pare va intentar explicar-m'ho amb els seus termes mèdics i, per deformació professional, m'ho va complicar encara més.

—Al penis hi ha una cosa que s'anomena els cossos cavernosos i la sang...

–Tu sí que tens bona caverna –va dir ma mare–. Qui-
na necessitat hi ha que haja de saber tots aquests noms?
Mira, Paula, és com una mànega de regar; sense aigua,
és molla i quan s’ompli d’aigua canvia, comprens? La
diferència és que no es tracta d’aigua, sinó de la sang de
les venes.

Sobretot, els preocupava que em quedara embarassada
en un descuit i no sols em van parlar dels condons, sinó
que me n’ensenyaren un. Va haver-hi un moment que vaig
creure que mon pare estava a punt de llevar-se els panta-
lons per fer-me una demostració pràctica de com s’havia
de posar. Quan em van fer prometre que els en demanara,
si alguna vegada, en tenir la regla i començar a eixir amb
xics, necessitava portar condons a la butxaca dels vaquers,
no sabia si riure o rascar-los l’esquena i demanar-los que es
tranquil·litzaren. És que, encara que de vegades es posen
molt pesats amb tot això d’estudiar i de les notes, en el fons
són bona gent, criatures!

És possible que hi haja xiques de la meua edat que
no tinguen la informació suficient sobre el sexe; a mi, tot
i que de segur que em falten moltes coses per saber, no
deu ser per falta de converses. En primer de secundària,
l’any que vam entrar a l’institut, quan a la majoria encara
no els havien llevat ni el pitet ni el xumet mental (així
ho veig ara, tot i que, si algú de batxillerat m’ho haguera
dit aleshores, li hauria tret un ull), hi vingueren dues
persones del Centre Municipal d’Informació per a Joves.
L’home va impartir una conferència amb diapositives en
un to anatòmic i objectiu, com si parlara de les parts que
tenia un bolet. Quan va arribar als cossos cavernosos, a

mi va estar a punt d'entrar-me un atac de riure perquè vaig recordar que, segons ma mare, mon pare sí que tenia bona caverna. Vaig procurar de no riure, perquè les rialletes, quan es parla de sexe, resulten infantils; però va ser pitjor perquè m'hi vaig ennuegar i m'entrà un atac de tos. Després, la dona ens va parlar de l'afecte i del plaer. En aquells moments, sí que no s'hi sentia una mosca perquè, de tot això, els llibres no en diuen res. Va dir que no havíem de considerar el sexe tabú, però que tampoc no ens havíem d'entossudir a fer l'acte sexual com més prompte millor. Que teníem tota la vida per davant i moltes coses plaents, com els besos i les carícies, abans d'arribar a això. Per fi van dir que si teníem algun dubte podíem fer-los preguntes.

Ningú no preguntava. No és que no sabérem totes les coses que volíem saber, és que ens feia vergonya. Però al cap d'un o dos minuts, Ernesto, un cul inquiet d'un altre grup, va aixecar la mà.

—Heu dit que les xiques produeixen només un òvul d'aquests cada mes i els xics, en canvi, molts milers d'espermatozous, no?

—Exacte —va dir l'home—. Veig que atenesies...

—Però la majoria dels espermatozous no... Vull dir que, mentre no... Què passa amb els que sobren si no es fa?

—Els que sobren? Vols dir si no es fa el coit? En algunes ocasions, de nits... Hi ha una ejaculació espontània... Volies preguntar això?

—Vull preguntar, concretament, si és dolent ajudar-los a eixir —va dir Ernesto, mentre els altres ens trencàvem de riure.

Que quede ben clar que els que ens feien la xarrada estaven també aguantant-la.

–Dolent, no –va dir ella–, des del punt de vista fisiològic, que és el que estem tractant ací. Vol dir que no et caurà la mà ni et quedaràs cec... Des d'uns altres punts de vista, ja entrariem en el terreny personal...

Aleshores, un dels professors de l'institut que ens acompanyava per assegurar-se que ens portàvem bé (i que segur que estava encantat perquè algú de fora s'en-carregara d'explicar-nos un tema vidriós) va intervenir molt excitat.

–Bé, però no cal exagerar! No cal exagerar! D'acord?

Des d'aquell dia, la meua amiga Iria i jo, cada vegada que algú conta una cosa que li agrada molt, diem:

–Però no cal exagerar!

Això va ser quan estàvem en primer de secundària, pareix que haja passat tant de temps... Fa un any, quan en tenia quinze, vaig començar a sentir música amb interès i a comprar discos quan tenia diners. I si una sent rock, es topa amb lletres com la d'«El enanito y las tres Blancanueces», una de les meues favorites, en *La historia del Blues* de Siniestro Total que va eixir precisament aquell any:

*Viviré en vuestros coños
como debajo de mi seta,
como en la selva repleta
o en la reserva secreta.
Os haré felices
Con mi lengua mofeta...*

Així que, encara que em queden moltes coses per saber de tots els misteris del sexe, crec que les hauré de descobrir jo mateixa; i què m'han de contar els meus pares ara?

La setmana passada, el de Filosofia –que és un interí, el profe més jove que tenim i està molt bo– va dedicar una classe a tractar els estereotips de gènere, o almenys així va ser com ho va anunciar ell. Masclisme, és com ho diríem Iria i jo.

Primer jugàrem com si estiguérem en una discoteca, però ens havíem de comportar els xics com les xiques i les xiques, com els xics. A pesar que va dir que ens ho havíem de prendre com una activitat seriosa, no va funcionar gaire bé, perquè tots exageràvem. Ells feien veu de falset i fingien ballar d'una forma insinuant i nosaltres anàvem de bordes i els déiem:

–Vinga, que et mors de ganes de ballar amb mi, tia.

Després parlàrem de les coses que fem igual i de les que fem d'una manera diferent els uns i les altres i ens va proposar que els xics anaren a comprar una cosa de xiques i a l'inrevés. La seua idea era anar a la farmàcia, una xica a buscar condons i un xic a demanar tampons, acompanyats d'una altra persona de la classe que havia d'observar el seu comportament i la reacció del farmacèutic. Vam fer una col·lecta per a recollir els diners –per cert, que em va sorprendre com de ben informades estan algunes persones a propòsit del preu d'un paquet de condons– i va demanar voluntaris. Finalment, hi havia quatre xics disposats a comprar tampons i dues xiques que s'apuntaren a comprar condons, una d'elles la meua amiga Iria. Jo no. Era una

bona idea, però a mi em faria moltíssima vergonya entrar en una farmàcia a demanar condons. I amb aquest aspecte que tinc, que no represente més de catorze anys!

Ho sortejàrem i li va tocar a Álvaro anar a demanar tampons i a Tareixa comprar condons. Ara, això sí, per a acompanyar-los es va apuntar tot el món. I jo, a pesar d'haver tingut un comportament covard, vaig tenir sort i em va tocar anar amb Tareixa.

Si ens hagueren deixat, nosaltres hauríem triat la farmàcia que hi ha a prop de l'institut, on despatxa una xica jove que no hauria donat més importància al fet de comprar condons que si compràrem pastilles per a la tos. Però el professor, astutament, ens va enviar, als dos equips, a farmàcies del centre històric, d'aquelles amb bells pots antics de porcellana que porten escrit «Digital» o «Jusquiam», sobre els estants i amb uns exemplars darrere del mostrador contemporanis dels pots. Damunt, la que ens va tocar a nosaltres estava plena, de manera que Tareixa va començar a despistar i a mirar cremes per al sol. No és tímida, però la situació imposava. Al cap d'uns minuts, hi quedava només un home gran que li donava la vara a un dels que despatxaven i la farmacèutica es va girar cap a nosaltres.

—Què voleu? —va preguntar amb aire maternal, predisposada a sentir que volíem compreses, tiretes o algun altre article innocent.

Jo vaig empentar lleugerament Tareixa amb el colze i ella es va avançar fins a tocar el mostrador i va dir sense respirar:

—Em pot donar un paquet de preservatius?

–Com? –va dir la farmacèutica, agafada de sorpresa. O potser estava sorda. Quina mala sort.

–Un paquet de preservatius –va repetir Tareixa, més baixet que l'altra vegada.

La farmacèutica va deixar caure les ulleres fins a la punta del nas i ens va mirar de fit a fit per damunt dels vidres, primer a Tareixa i després a mi.

–La veritat –va murmurar entre dents–, a la vostra edat...

Jo –encara que no em corresponia a mi contestar– m'esforçava a imaginar una bateria d'arguments: escolte, senyora, que no ha vist la campanya de la Conselleria de Sanitat, uns cartells amb condons de colors? Però després em va fer la impressió que ho va pensar millor.

–Al cap i a la fi, val més prevenir –i, després d'una pausa, va preguntar–. De quina marca?

–Marca? –va repetir Tareixa desconcertada. No teníem ni idea. O, si ho sabíem, se'ns havia esborrat de la memòria. Quina marca era aquella de l'anunci de la tele?

–És igual –va dir ella–. Dis-me quants diners et vols gastar.

Ens van sobrar diners. Vam tornar triomfants a l'institut, agitant la caixa sobre els nostres caps com un trofeu de caça. Per a Álvaro havia resultat més difícil, perquè va començar amb mal peu:

–Em dóna un tampó?

La farmacèutica va pensar que li volia prendre la mida i li va costar bastant convèncer-la que la cosa anava seriosament.

De manera que, per més voltes que li pegue, no puc endevinar què dimonis deu ser això que se suposa que no

sé, això que m'han de contar i que resultarà difícil per a ells o, almenys, per a ma mare.

Fins que no vaig estar all llit, endormiscant-me, no se'm va acudir que podia tenir relació, no amb el sexe, sinó amb allò altre. Amb la història de la granota.